

23-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে নিজৰ তন-মন-ধনেৰে ভাৰতক পাৰন বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে, এই ভাৰতক মায়া ৰাৱণৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে”

*প্ৰশ্ন:- যিসকল সন্তানে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁলোক কোনটো চিন্তাৰ পৰা ৰেহাই (ৰক্ষা) পায়?

*উত্তৰ:- এই পুৰণা শৰীৰৰ কৰ্মভোগ যি সময়ে সময়ে ভুগিবলগীয়া হয়, হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰিবলগীয়া হয় এইটো চিন্তাৰ পৰা ৰেহাই পায় কিয়নো তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকে - এতিয়াতো আমি পুৰণা হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰি কৰ্মাতীত হ'ব লাগিব। পুনৰ আধাকল্পৰ কাৰণে কোনো প্ৰকাৰৰ ৰোগ আমাৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰিব। বাবাই এনেকুৱা উৎকৃষ্ট প্ৰাকৃতিক উপচাৰ কৰে যে বেমাৰৰ নাম-চিহ্নই নাথাকে।

*গীত:- তুমিয়ে মাতা, পিতা তুমিয়ে... (তুম হ' মাতা, পিতা তুমি হ'...)

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। সন্তানসকলে জানে যে আমি পতিত-পাৰন মাতা-পিতাৰ সন্মুখত বহি আছো। পতিত ভাৰতক পাৰন বনোৱাৰ কাৰণে শ্ৰীমতত চলি আছো কিয়নো তোমালোক সন্তানসকল পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছ। পিতাও এই সেৱাতে ব্ৰতী হৈ আছে। সন্তানসকলে এইয়াটো জানে যে ভাৰত সম্পূৰ্ণ পাৰন আছিল। এতিয়া পতিত হৈছে। পাৰন দুনিয়াৰ 5 হাজাৰ বছৰ হৈছে। দুনিয়াই এই কথাবোৰ একোকে নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বাবাৰ শ্ৰীমতত চলি তন-মন-ধনেৰে ভাৰতৰ সেৱা কৰা। ভাৰতক মায়া ৰাৱণৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰি ৰামৰাজ্য স্থাপন কৰি আছ। তোমালোকে এইয়া সকলোকে বুজাব পাৰা। আমি পতিত ভাৰতক পাৰন বনাবলৈ আহিছো, গতিকে নিশ্চয় পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। পৱিত্ৰতাৰ ওপৰতেই কাজিয়া লাগে। কিবা নহয় কিবা কষ্টও খায়। তেওঁলোকৰ হৈছে হিংসাৰ যুদ্ধ আৰু তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছে ৰাৱণ ৰূপী 5 বিকাৰৰ সতে। তোমালোকে এয়াও জানা যে কল্প-কল্পই আমি শ্ৰীমতত চলি আহিছো। এই সময়ত গোটেই দুনিয়াই ৰাৱণৰ মতত চলি আছে। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই তোমালোক দৈৱী মতধাৰি দেৱতা হোৱা। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ। তোমালোকে গোটেই দুনিয়াক পতিতৰ পৰা পাৰন বনোৱা। বেহদৰ পিতা সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ আহে। সন্তানসকলে কয় - আমি তন-মন-ধনেৰে ভাৰতক পুনৰ দৈৱী ৰাজ্য বনাও কিয়নো ভাৰতেই সত্যযুগৰ আদিত ৰাজস্থান আছিল। আমি আমাৰ দৈৱী ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছো। যিদৰে কংগ্ৰেছে লগ হৈ সহায় কৰিছিল। বাপু গান্ধীজীয়ে তন-মন-ধনেৰে সেৱা কৰিছিল। জেললৈ গৈছিল, গতিকে তনৰ সেৱা নহ'ল জানো। মনো তাত লাগি আছিল। এতিয়া তোমালোকে জানা পিতাই মায়া ৰাৱণৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰে। এইয়া বেহদৰ পিতা আৰু সেইয়া ভাৰতৰ বাপুজী আছিল। সকলোৰে নাছিল। এনেয়েও বয়স্কসকলক বাপুজী বুলি কোৱা হয়। মেয়ৰকো বাপুজী বুলিয়েই কয়। পিতাতো বহুত আছে। তোমালোকৰ পিতা এজনেই। দ্বিতীয় কোনো নাই। বেহদৰ বাপু এজনেই- শিৱবাবা, তেওঁ ভাৰতক পাৰন বনোৱাৰ সেৱাত আহি উপস্থিত হৈছে। নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰত আহিছে। লগত কোনো সহায়কাৰীও থাকিব, অকলেতো নহ'ব। তোমালোক হৈছা শিৱশক্তি সেনা। তোমালোকক বুজোৱা অতি সহজ। কংগ্ৰেছী সকলেও কিমান সহন কৰিছিল। অবলা আদিও জেললৈ গৈছিল। পুৰুষ সকলে বেছি কষ্ট ভুগিছিল। বিহাৰ কাৰণে এতিয়া তোমালোক মাতাসকলে বহুত কষ্ট সহন কৰিবলগীয়া হয়।

তোমালোকে বুজাব পাৰা - পিতা নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰিবলৈ আহিছে। গতিকে প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণৰ দৰকাৰ। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ তাৰ পিছত দৈৱী অৰ্থাৎ বিষ্ণুৰ বংশাৱলী হোৱা। এইটো বুদ্ধিত থকা উচিত। বাবাৰ সৈতে আমিও সহায়কাৰী হওঁ। শ্ৰীমতত হাজাৰ-লাখ সংখ্যকৈ চলিব লাগিব। বাপুৰো বহুত ডাঙৰ সেনা আছিল। তাৰ ভিতৰত কোনোবা নামিগ্ৰামী আছিল আৰু কোনোবা সাধাৰণ আছিল। সেই বাপুয়ে ফিৰংগিৰ (ইংৰাজ) সকলৰ পৰা মুক্ত কৰিছিল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক ৰাৱণ ৰূপী শত্ৰুৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ শ্ৰীমত দি আছে। যিদৰে তেওঁলোকে কয় আমি স্বৰাজ্য স্থাপন কৰো। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে আমি শ্ৰীমতেৰে দৈৱী স্বৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমত ল'বলগীয়া হয়। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। প্ৰত্যেকৰে কৰ্মবন্ধন নিজা-নিজা। কৰ্মাৰ্থিত অৱস্থা পাবলৈ অন্তিমলৈকে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকিব লাগিব। এতিয়া কৰ্মাৰ্থিত অৱস্থা অহা নাই। আৰু বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। কৰ্মাৰ্থিত অৱস্থা সেয়া যেতিয়া শৰীৰত কোনো ধৰণৰ দুখ নাথাকিব। পুৰণা শৰীৰৰতো অন্তিমলৈকে দুখ থাকিবই। এনকুৱা নহয় যে সকলো সম্পূৰ্ণ হৈ গৈছে। কৰ্মভোগ খণ্ডিত কৰিবই লাগিব। যেতিয়ালৈকে কৰ্মাৰ্থিত অৱস্থা নহয় তেতিয়ালৈকে মায়াৰ ধুমুহা, কৰ্মৰ হিচাব-নিকাচ আদি ভুগি থাকিব লাগিব। তাৰবাবে চিন্তা কৰিব নালাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় - দেহী-অভিমানী হোৱা। এইটো শব্দ এতিয়াৰেই যাৰ গায়ন কৰা হয়। মনুষ্যইতো নাজানে- ইয়াৰ অৰ্থ কি? এতিয়া তোমালোকে জানা - আত্মা-অভিমানী হৈ আমি অকলে পিতাক স্মৰণ কৰিব পাৰো। এতিয়া আত্মা-অভিমানী হ'ব লাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে - মই আত্মা হওঁ, পিতাক স্মৰণ কৰো। সৰ্বব্যাপী বুলি ক'লে আমি কাক স্মৰণ কৰিম? পিতাই বুজাইছে - শান্তিৰ কাৰণে কলৈকে যাব নালাগে। কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। অশৰীৰী হৈ থাকিব লাগে। আমি আত্মা হওঁ, এইয়া ইন্দ্রীয়। আত্মাৰতো স্বধৰ্মই হৈছে শান্ত। আমি বাদ্য নবজাও। সেই সন্যাসী আদিয়ে হঠযোগ কৰে, প্ৰাণায়াম কৰে। অভ্যাস কৰে, গাতত সোমাই অনেক প্ৰয়াস কৰে। ইয়াত হঠযোগৰ কোনো কথা নাই। কেৱল জ্ঞান বুজিব লাগে। ঈশ্বৰ পিতাৰ জ্ঞানক কোনোৱে নাজানে। ঈশ্বৰ পিতা সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। ইয়াকে কোৱা হয় মিথ্যা জ্ঞান। এতিয়া তোমালোকে পিতাক জানা। সকলোৰে পিতা এজনেই। তেৱেঁই আহি সৃষ্টিক পতিতৰ পৰা পাৱন বনায়। তোমালোক পিতাৰ সৈতে সহায়কাৰী হোৱা। পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ পিছত পাৱন দুনিয়ালৈ যাব। তাত পাৱন দৈৱী ৰাজ্য চলে। পাৱন দুনিয়াৰ কাৰণে তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছা। আকৌ শিক্ষক হৈ তোমালোকক সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান দিয়ে। যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ চক্ৰৱৰ্তী ৰজা-ৰাণী হোৱা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও এইটো অৱস্থাত টিকি থাকিব লাগে। তোমালোকে কিমান সহন কৰিবলগীয়া হয়! মাৰ খোৱা, এই যজ্ঞত অসুৰৰ কিমান বিঘ্ন পৰে! অবলাসকলৰ (অসহায়) ওপৰত অত্যাচাৰ হয়- বিকাৰৰ কাৰণে। কংগ্ৰেছীসকল সেই জেললৈ গৈছিল তোমালোকে আকৌ কংস-জৰাসন্ধীসকলৰ জেলত বান্ধ খোৱা। অলপ সহন কৰিবলগীয়া হয়। পাৱন হোৱাত সংখ্যাগৰিষ্ঠ তোমালোকেই। হয়, কোনো পুৰুষ দুৰ্বল হলে পত্নীৰ অত্যাচাৰ সহন কৰিবলগীয়া হয়। নহ'লে ভাৰতবাসীৰ নিয়ম আছে যে 60 বছৰৰ পাছত বানপ্ৰস্থ অৱস্থা ধাৰণ কৰিব লাগে। পিছত গৃহস্থ এৰি চম্ভাল কৰিবলৈ চাবি সন্তানৰ হাতত দি দিয়ে। সুপুত্ৰই ভালকৈ চম্ভালে। পিতাই সেৱা কৰি ডাঙৰ কৰিছে, তাৰপিছত সন্তানৰ দায়িত্ব হৈছে চম্ভাল কৰা। ক'ব - আপুনি এতিয়া সংসংগ আদি কৰা, আমি চম্ভালি থাকিম। আজিকালিৰ সন্তানসকলো শত্ৰুৰ দৰে হৈ পৰিছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ যুদ্ধ হৈছে মায়া ৰাৱণৰ সৈতে। তেওঁলোকে ইংৰাজৰ হাতৰ পৰা মুক্ত কৰিলে - গান্ধীৰ মত অনুসৰি।

তোমালোকৰ ওপৰত মায়া ৰাৱণে 2500 বছৰ ৰাজ্য কৰিছে। মায়া বহুত বলৱান। তেওঁলোকৰ (ইংৰাজৰ পৰা) মুক্ত কৰোতে 40-50 বছৰ লাগিল। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াতো তোমালোকে শ্ৰীমতেৰে জয় লাভ কৰা। ৰাৱণ তোমালোকৰ বহুত পুৰণা শত্ৰু। মায়া শত্ৰুই তোমালোকক গুলি মাৰে। কামৰ (বিকাৰৰ) ব'ম হৈছে সকলোতকৈ

ডাঙৰ। মায়াৰ পৰা বহুত সাৱধানে থাকিব লাগে। বাবাই কয় - যিমানে তোমালোকে স্মৰণ কৰিবা সিমানে ফুৰ্তিৰ পাৰা উদ্ধলৈ যাব। তোমালোকে জানিছা যে আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছো। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা স্বৰাজ্য স্থাপন কৰো- 21 জন্মৰ কাৰণে। কংগ্ৰেছীসকলে অল্পকালৰ কাৰণেহে স্বৰাজ্য লৈছিল। সেয়া কোনো স্বৰাজ্য নহয়, অধিকহে জটিল। তোমালোকে এইটো জানা যে মৃগতৃষ্ণাৰ সমান ৰাজ্য প্ৰাপ্ত হৈছে। কংগ্ৰেছ কেনেকৈ গঠন হৈছিল- এইয়া কোনো গীতা-ভাগৱতত নাই। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা তেওঁলোকেতো একোৱে নাপালে। অতি বেছি বিধায়ক (এম পি) আদি হ'ল সেয়াও অলপ সময়ৰ ক্ষণভংগুৰ। এতিয়াতো সকলোৱে দুখী। আমি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছো। ড্ৰামাত (নাটক) বিজয় তোমালোকৰে লিখা আছে। তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছা। জানা যে আমি সূৰ্যবংশী হ'ম। বাবাই সোধে- তোমালোকে সূৰ্যবংশী হোৱাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা নে চন্দ্ৰবংশী হোৱাৰ কাৰণে? তেতিয়া কয় আমি সূৰ্যবংশী হোৱাৰ কাৰণে কৰিছো। মম্মা-বাবা বুলি কওঁতা নিশ্চয় সূৰ্যবংশীয়েই হ'ব। ইয়াকে কোৱা হয় মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা। মাতা-পিতা নহয় জানো! এওঁলোক সূৰ্যবংশী মহাৰজা-মহাৰাণী হয়। এইয়াটো 100% নিশ্চিত। মাতা-পিতাই সন্তানসকলক কয় তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থ কৰি সিংহাসনৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰি অনুসৰণ কৰিব লাগে।

কোনোবাই শুভ কথা কলে কোৱা হয় যে ভাল, তোমাৰ মুখত গোলাব জামুন। হেৰ', সূৰ্যবংশী হোৱাতো কোনো সাধাৰণ কথাতো নহয়! কিমান হীৰা-অলংকাৰেৰে সু-সজ্জিত মহল হ'ব! কিমান উচ্চ পদ হ'ব! বিচাৰ কৰিলেই মন পুলকিত হয়। বাবাই আমাক কিমান উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলে! আমিহে একোৱে নাজানিছিলো। গাঁওৰ ল'ৰা বুলি গায়ন আছে নহয়। গাঁওৰ ল'ৰা কৃষ্ণ নাছিল। ইয়াত গাঁওৰ পৰা কিমান আহিছে! দুখীয়াৰহে সৌভাগ্য। ধনবানৰতো হৃদয় বিদীৰ্ণ হৈ যায়। পিতাই কয় মই দৰিদ্ৰ নিবাসী। দেখিবলৈ পোৱা - কোন কোন অধিকাৰ ল'বলৈ আছে। গতিকে যাকেই লগ পোৱা কোৱা - আমি ভাৰতৰ সেৱাত ব্ৰতী। তন-মন-ধনেৰে ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱা কৰো। তেতিয়া যিকোনো আয়কৰ বিভাগৰ কৰ্মচাৰীয়ে তাৎক্ষণাত ক্ষমা কৰি দিব। সেই চৰকাৰৰতো বহুত পইছা বৰবাদ (নষ্ট) হয়। তোমালোকৰ পইচাৰে ভাৰতক সফল কৰায়। কিমান পাৰ্থক্য আছে? যাকেই নুবুজোৱা কিয় তেওঁ আচৰিত হৈ যাব- বাহ! এওঁলোকতো বহুত শ্ৰেষ্ঠ সেৱা কৰোতা হয়! এনেকুৱা সেৱা কৰা। বহুত বহুত মিঠা হোৱা। সত্য চাহাবৰ লগত সত্য হৈ থাকিব লাগে, সত্য চাহাবক স্মৰণো কৰিব লাগে। যদিহে সঁচা খণ্ডৰ মালিক হ'ব বিচৰা তেনেহ'লে সত্য বাবাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰা। স্মৰণ কৰি কৰি সুখ লোৱা। এনেকুৱা আৰু কোনো নাই যাৰ দুখ-অশান্তি নোহোৱা হৈছে। কিবা নহয় কিবা বেমাৰ আদি হৈয়ে থাকে। তাত (সত্যযুগত) একোৱে (বেমাৰ আদি) নহ'ব। পিতাই এনেকুৱা প্ৰাকৃতিক উপচাৰ কৰি দিয়ে যে তোমালোক কেতিয়াও ৰোগী নোহোৱা। 21 জন্মই তোমালোক নিৰোগী হৈ যোৱা। গতিকে ইমান নিচাত থাকিব লাগে। পাৰ্থক্য বুজোৱা- পাণ্ডৱ-কৌৰৱে কি কৰে ....। সেই বাপুজীয়ে কি কৰে আৰু এই বেহদৰ বাপুজীয়ে যি কৰে? পিতাই তোমালোকক ৰাৱণৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰে। এই পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় আৰু সৎগুৰুও হয়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা মূৰৰ ওপৰত আছে। তাৰ পৰা পাৰন হোৱাৰ উপায় এটাই। সেই পানীৰ গঙ্গাই কাকোকে পাৰন কৰিব নোৱাৰে। এই পিতাৰ স্মৰণেহে পাৰন বনায়। এনে নহয় যে নেষ্ঠাত বহো (সন্মুখত বহি যোগ অভ্যাস কৰোৱা)। হয়, বহাটোও ভাল। এজনে আনজনৰ বলেৰে বহি যাব। পিছে পিতাই কয়- যেনেকৈয়ে নবহা কিয় ঘূৰোতে-ফুৰোতে কাৰ্য কৰি থাকোতেও স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। লৌকিক স্কুলত শিক্ষকে পঢ়ালে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষকক নিশ্চয় মনত পেলাব লাগে। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এইটো বহি যাব লাগে যে আমাক বাবাই পঢ়ায়। এনেকুৱা কোনো নাই যিয়ে পিতা-শিক্ষকক মনত নেপেলায়। তোমালোকেতো জানিছা এতিয়া উভতি যাব লাগিব সেয়েহে সৎগুৰুকো স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে

আচৰিত কথা শুনোৱা। আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু - সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক, সত্য সৎগুৰু হয়। সত্যৰ সংগইহে উদ্ধাৰ কৰে অৰ্থাৎ মুক্তি-জীৱনমুক্তি লৈ যায়। এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা সকলোৱে উভতি যাব। তাৰপিছত নতুন দুনিয়াত আহি ৰাজ্য কৰিব। তোমালোকৰ এইয়া দৌৰ, বেহদৰ ঘোঁৰা দৌৰ। সকলোৱে কয় আমি আগতে গৈ পাম, গতিকে স্মৰণ কৰিব লাগে। শিক্ষাৰ্থীক দৌৰোৱা হয়। যিমানৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানৈ বিজয় মালাত (সমীপত) আহিবা। ভাল বাৰু!

মাতা-পিতা বাপদাদাৰ মিঠা মিঠা অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি আন্তৰিক প্ৰেমসহিত স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ। তোমালোক অতি মৰমৰ হোৱা। আমি়েই পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলো পিছত আমি়েই পূজ্য দুই কলা কম হৈ ক্ষত্ৰিয় চন্দ্ৰবংশী হলো। আকৌ আমি়েই পূজাৰী, বৈশ্য বংশী, শূদ্ৰ বংশী হওঁ। এতিয়া পুনৰ আমি়েই শ্ৰীমতেৰে পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হৈ আছো। এই চক্ৰ বুদ্ধিত ঘূৰাই থাকিব লাগে। ভাল বাৰু - আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) ভাৰতক উদ্ধাৰ কৰাৰ কাৰণে নিজৰ তন-মন-ধনক সফল কৰিব লাগে। অতি মিঠা হৈ সেৱা কৰিব লাগে। সত্যখণ্ড স্থাপনৰ কাৰণে সত্য হ'ব লাগে।
- (2) বিজয় মালাত আহিবৰ কাৰণে স্মৃতিৰ দৌৰ লগাব লাগে। ঘূৰোতে-ফুৰোতে কাৰ্য কৰিও পিতা-শিক্ষক-সৎগুৰুক স্মৰণ কৰিব লাগে।

*বৰদান:- ত্যাগ আৰু তপস্যাৰ বাতাবৰণৰ দ্বাৰা বিঘ্ন-বিনাশক হওঁতা সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা

যিদৰে পিতাৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ শিৰোনাম হৈছে 'বিশ্ব সেৱক'। সেইদৰে সন্তানসকলো বিশ্ব সেৱক অৰ্থাৎ সেৱাধাৰী হয়। সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ ত্যাগী আৰু তপস্বী। য'ত ত্যাগ আৰু তপস্যা থাকে তাত ভাগ্যতো তেওঁৰ আগত দাসীৰ সমান হৈ আহেই। সেৱাধাৰী দিওতা হয়, লওতা নহয় সেয়েহে সদায় নিৰ্বিঘ্ন হৈ থাকে। গতিকে সেৱাধাৰী বুলি ভাবি ত্যাগ আৰু তপস্যাৰ বাতাবৰণ তৈয়াৰ কৰিলে সদায় বিঘ্ন-বিনাশক হৈ থাকিবা।

*শ্লোগান:- যিকোনো পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হোৱাৰ সাধন হৈছে - স্ব-স্থিতিৰ শক্তি ।

!!ওম্ শান্তি!!

***